

Garaczi László:

Csodálatos vadállatok

(egyfelvonásos, 4-6 szereplő)

kritika-kivonatok:

Az utak, ahelyett, hogy az élet fontos pontjain találkoznának, elválnak egymástól. A társtalanság, a kapcsolathány, a megértés és az egymással törődés hiánya a mai kor emberét gyakran olyan erővel súlytja, hogy abból csak tragédiák születhetnek. (Simon László, Magyar Nemzet)

Garaczi ámul az ember egyszerre csodálatos és állati természetén. A szorongató világban, ahol megszűnnek az emberi kapcsolatok, az emberek félnek, de mégis egymásba kapaszkodva próbálják megoldani az életüket. A civilizáció ellenünk fordulva, lelkünket-testünket gyötörve ellenségünké vált. Mintha az öngyilkos civilizáció végnapjait élő család tagjait látnánk. Olyan játék ez, ami a középkori misztériumjátékokhoz hasonló, keserű életérzést fogalmaz meg, a fájdalom, a szorongás, a reménytelenség érzését. (Simon László, Magyar Rádió)

Garaczi drámájában látszólag lazán egymásba indázó, távoli epizódok úsznak egymásba, hangsúlyosan és nyomatékosan eltérő szociológiai mikrovilágokat kopírozva össze, folytonos időjátékkal, az idősíkok, időbeli metszetek egymásba kopírozásával... A képzelet, a képzelgés, az álom és a legnyersebb, hiperrealisztikusan megidézett valóság képei és dimenziói egymásba csúsznak, a fugurák arcélei összemosódnak, hiszen Garaczi úgy építi fel a játékot, hogy az éppen színen lévő szereplő éles váltással, hirtelen vagy lassú áttűnéssel átváltozik egy másikká... És ott a pompázatos és roppant kihívó drámai nyelv, a szöveg felszínén és mélyén meghúzódó meghúzódó ironia, a nyers és szabadszájú humor a rétegnyelvi durvaságoknak az obszcenitásnak és a filozófikus lírának olyan kevercse, amely lebegést, költő emelkedettséget ad a játéknak. (Kovács Dezső, Színház)

Garaczinál a karakterek a dramatikus szöveg fő mozgatói, szétesésük, összekapcsolódásuk, átalakulásuk teremti meg a még létező történet értelmezői kereteit. Az időt, mint játéktényezőt keveri a jelenetszerkezet

változásaiba, s a hol a jelenben, hol a múltban zajló történetet ugyanazokkal a szereplőkkel-színészekkel játszatja.

Az analízis a Csodálatos vadállatok drámaformája; a bébézés nevű múltjátékot és a terápiás vallomást szerkeszti egybe a szerző.

Garaczi Lászlót a kortárs magyar drámairodalomban a legszabadabb, legasszociatívabb nyelv- és szerkezetkezelés jellemez.

(Jákfalvi Magdolna, Jelenkor)

A darab 2001 őszén a Magyar Kulturális Örökség Minisztériumának és a Dramaturgok Céhének „Szép Ernő” díjában részesült.

Szereplők:

Zoé

Tamás, a barátja

András, a testvére

Teri, az anyja

Dani, a szeretője

Ági, a barátnője

Kriszta, a főnöke

Manyika, a nagynénje

Asztrológusnő

Alezredes

Manyika

Paulai úr

Tüzes angyal

(ugyanaz a színész játszhatja Zoé, Teri, Ági, az Asztrológusnő szerepét, és ugyanaz Tamás, az Alezredes, Paulay úr és az angyal szerepét, Manyika és Kriszta szerepe is összevonható)

(sötét)

Tamás (fél perc múlva): Na.

(pauza)

Nem látok, segítség.

(pauza)

(nyekergő hangon): Félek.

(pauza)

(nyekereg) Még mindig félek.

(pauza)

Juj, de félek.

Zoé: Maradjál már.

(pauza)

Tamás (normális hangon): Tök sötét van.

(pauza)

Tamás: Győztek a négerék.

(pauza)

Tamás (halkan): Itt vagy? (szöszmötölés)

Zoé: Hagyjál... Most mit... Ne izélj már...

(pauza)

Tamás: Te láatsz?

Zoé: Kuss legyen már.

Tamás (szöszmötölés): Ez te vagy?... ez a hátad?...

(csuszatólás hallatszik)

Zoé: Engedd el a mellem.

Tamás: Bocs... Nem bírom ezt a vakterápiát. (reszketeg hangon fölfelé) Kérünk fényt.

(pauza)

Tamás (dühös): Naneee - hát ez nem... nem tok kussolni itt a totál darkneszba...

(pauza)

Tamás: Tök sötét van, én kimegyek.

Zoé: Próbálj valamit elképzelni. Mozizzál. Vagy *bébézzünk* - tudod, hogy ma van a...

Tamás: Nem akarok *bébézni*... Inkább csinállok fényt - hol a biztosíték? (tapogatózva kimegy, csattanás)

Tamás: A kib - kurv - ! (sziszeg)

Zoé: Jól vagy?

(fény gyullad, Zoé az ágyon fekszik, András meztelenül a földön ül lehajtott fejjel)

Tamás (kintről): Kérsz Metaxát?

(bejön két pohárral, leül, iszik)

Zoé: Akkor *bébézzünk*?

Tamás: Inkább holnap.

Zoé (merőn nézi): Ma.

(pauza)

Tamás: Ennek már az égvilágon semmi értelme... vége, érted, vége - el kell őt felejteni.

Zoé: Emlékezni - felejteni.

Tamás: Én nem akarok - ez nem normális, érted, ez már beteges.

Zoé: Beteges?

Tamás: Minden évben ugyanaz a cirkusz.

Zoé: Beteges. Lehet, hogy beteges...

Tamás: Nem vagyok sámán vagy egy ilyen parafenomén, hogy túlvilági szellemekkel társalogjak... Nekem ez nem megy, érted? Más a dolgom. Komolyan... Hagyjuk abba - kész, vége... Ő elment. És ez itt már egy másik történet.

Zoé: Nem normális... vagyis beteges.

Tamás: Zoé.

Zoé (delíriumban): Szilva, Főnix, Nimród, Csali...

Tamás: Zoé.

Zoé: ...Nádor - annak olyan selymes a szőre... Szamba, Kellemes... a Kellemes kapkodja a fejét, és könnyen beugrik vágatába... Alvilág, Zombi, Szenyor, Matilda, Csikágó, Tabu, Jessica... Jessica egy ötvenezer éves ló...

Tamás: Zoé... Gyere vissza, kérlek - könnyörgök.

Zoé: ...akkor van a Kecsege, Verdikt, Atlanta, Mágánás...
Mágánás nagyon szép, kecses... Lapulevél, Szamuráj, Turul...
Pici - az egy lány...

Tamás: Nem akarom - nem akarok arra a napra emlékezni,
félek, érted, félek, és téged is féltelek, nem lehet, hogy
még mindig, hallod, hagyd abba...!

Zoé: Ez egy sokkal régebbi nap... ne félj - Gamba, Legény,
Csinos, Balambér, Hunor, Barbara, Mulató, Málka - becézése
Poci...

(Tamás megadja magát, félálomban levetkőzik)

Zoé: ...és akkor az öttusalovak: Kalibán, Akeron, Mamlasz,
Grafikon...

(fényváltás, gyerekké változnak)

András (Zoénak): Te mi vagy?

Zoé: Én semmi... Én vagyok a semmi... Semmit nem kell
csinálnom, egész nap alszom.

András: És a Tamás? Ő mi legyen?

Zoé: A Tamás változzon...

Tamás: Oroszlán?

András: Nem, lóvá. Lovacskázni fogunk. Tamás, te leszel a
ló... igen... és te, nővérkém, te nem semmi leszel, hanem
te leszel a lovas, te fogsz rajta lovagolni... (Tamásnak)
Menj le... (Tamás négykézlábra ereszkedik) Á, már itt is
van... az Alvilág! Kezdhethük az edzést. Én vagyok a Karcsi
bá... Majd vigyázok rád, Alvilág, jó? Éhes vagy? Itt egy
kis répa.

Zoé: Lovagoljam meg az Alvilágot? (ráül)

Tamás: Vágtázni akarsz rajtam?

Zoé: Gyíte, paci!

Tamás: Én most balhézok. (nyihog és ugrál)

András: Alvilág!... Alvilág!!!... Űgetés!... Lépés!...

Űgetés!... Űgetés, Alvilág! (csapkodja a fenekét) Űget!

Tamás: A térdem.

András: Lépés... (Zoénak) Na most, kislányom... - ki
mondta, hogy leszállsz!? - ülj vissza... Induljatok el
ügetésben... és beugrani vágtába!... Vágta!

Tamás: Inkább így csinálom. (talpon és tenyéren fut)

András (Zoénak): Üljetek már rá, hopp!... Vágta! (csapkodja
őket) Rajta!... Nem sétál a ló!

Tamás (liheg): Most csak így áll.

András (Zoénak): Üljetek vissza!... Lépés! Ha intek, beugratunk
vágtába... Vágta!... Hármast kapsz erre a lovaglásra...

Alvilág, te kettést kapsz... Vágta!... Űget, üget... üget!

Tamás: Fáradt vagyok, nem akarok ló lenni... kiszakadt a
nadrágom.

András: Alvilág, ez az ügetés egyes... (Zoénak) Kormányozd
ki - szállj le róla... Vedd le a kantárt, szedd le a
nyerget, és vidd be a nyergesbe... A szivacsot vedd ki a
nyereg alól... Most hozd ide a lovat... Áll! Zárd be az
ajtót... Gyere ide... Kapcsold ki azt a szíjat... Ezt is...
Fogjad... Meleg van itt, kislányom... vedd le a
mellényedet... én vagyok a Karcsi bá, nem kell félni... így

kényelmesebb, nem?... most a zablát mosd le... hozd ide a slagot...

Zoé: Slagot?

András: Mosd le a hátát... Segítek - Sss!... Sss!... Töröld meg... (dühösen) Alvilág, tartsd már rendesen...!

Tamás (sírós hangon): Most mit csináltam?

András: Istenem, így kell... Most indulj arra!... Arra menjél... (Zoénak) Vedd le, kislányom, a nadrágot is, ne izzadjál bele... úgy... gyere ide, segítek... egyik lábad - másik... igen... szépen... Amig eszik az Alvilág, menj oda hozzá, és fond be a farkát... Igen, most amiért ilyen szépen tűrte, hogy befond a farkát, adj neki egy kockacukrot.

Zoé: Hami, edd már meg.

András: Hogy csinálod?... Gudbáj, kislányom, ki vagy rúgva... Hozd ide a pálcát... Hopp!... hopp!... hopp!... Elfenekellek, hogy máskor jól csináld... (Tamásnak) Te meg hova mész?... Itt kell állni!... Itt maradsz!!!... Te is kapsz - így... nesze... finom?... (Zoénak) Rettentő meleg van itt, kislányom... vegyük le a bugyikát is... így... így pucéron a legjobb... most játszunk azt, hogy te vagy mondjuk a Kellemes... és fáj a hasad... igen, itt... milyen finom selymes vagy... itt belül a combod... milyen jó... jaj... igen... hiszen te... te vemhes vagy!... most fogsz szülni!... kihívjuk az állatorvost, jó? - halló, itt Karcsi bá, beteg egy lovunk, fáj a hasa, ide kell jönni, viszhál... Most pedig... megvizsgállak... jó? - maradj nyugton - bedugok ide egy műszert...

Zoé (vadul felugrik): Inkább most cserélünk, én leszek a Karcsi bá!

Tamás: És én leszek a vemhes ló. Hogy hívják majd a kiscsikómat?

Zoé: A kiscsikódat? Kudarcc.

(Zoé maga alá gyúri a fiúkat)

Tamás: Na... (nyöszörög) akkor most megszüülöm a Kudarcot, és végre elmehetek... (Andrásnak) Szüless már meg, kis Kudarc.

András (vékony hangon): Nem tudok. Beszorultam. Nem kapok levegőt.

Zoé: Hallgass, még nem születted meg.

Tamás: Mi lenne, ha ikreket szülnék, egyszerre két kiscsikót?

Zoé: Kudarc egy és Kudarc kettő!

András (vékony hang): Jaj... szülessek már meg!

Zoé: Még egy perc, maradjatok nyugton.

András (cérnahang): Meg akarunk szülni!

Tamás: Megszülessek helyette én?

András (cérnahang végig): Nem, mi akarunk.

Zoé: Segítek, hátulról húzlak... nyihogjál fájdalmasan.

András: Nyihaha.

Zoé: Hangosabban! Nagyon szenvedsz!

András: Nyíííhahaha!!!

Zoé: Szülessetek meg!

András: Nem tudunk!

Zoé: Nyihaha! vadlovak vagytok és vágtaztok az erdőtűzben!

András: Nyihaha!

Zoé: Vágta, gyerünk! Megszületni!

András: Nyihaha!

Zoé (ráncigálja): Most! még hangosabban! Nyihaha!

András: Nyihaha! (köhögőrohamot kap)

Zoé: Még! még!

(Teri és az Alezredes)

Teri: Engedjen el, kérem... engedjen haza... nem cián volt, hanem bizmutpor... bizmutot szórtam a pezsgőbe... csak hogy emlegessék meg... kérem - várnak a gyerekeim otthon...

Andriska és Zoé... engedjen már el - mondom, daganat a mellyemben, a hasamban, hát az tiszta ráfizetés a magyar államnak, ha engemet letárgyalnak - a síromat fogják megbotozni?...

Alezredes: Sokat segítene, ha őszinte vallomást tenne.

Teri: Őszinte vallomás.

Alezredes: Ön a csillag szálló tizenegy alkalmazottját megpróbálta megmérgezni.

Teri: Csak kilencet.

Alezredes: Megtenné, hogy elmeséli előlről, hogy történt?

Teri: Hát, ő, az volt, hogy... - igen... (fényváltás)

Szóval, még tavaly nyáron, evett a Tóni, és mind a két szája szélén futott a zsír... mondom neki, Tóni, mondom, ezt utálok, mondom, muszáj neked úgy enni, ide figyelj, mondom, elsősorban neked a zsíros, mondom, nagyon jól tudod, hogy árt, másodsorban, mondom, igazán mondom, vendég van a háznál... Erre felállt, felvette a pálinkásüveget, ami ott volt az öccse mellett, letörte neki a tetejét, és a törött üveggel jön felim, és aszongya nekem, aszongya, az a francos, kibaszott, vén, ráncos kurva, te nekem nem parancsolsz... Az még hogyha ketten lettünk volna is egy rettenetesen sértő szó, mer ugye, ő idősebb, mint én, és rajta százszorta több ránc van, mint én, szóval, de ez nem számít. Jött felém, és mondom neki, mondom, Tóni, mondom, én ha neked lennék, hát, mondom, nem lépnék egy lépést se közelebb, mert, mondom, valamelyikőnk meg fogja járni. Erre feláll az öccse, de nagyon csúnyán káromkodva, olyan igazi magyarosan, aszongya, én mind a kettőtöket meg foglak ölni. Mondom neki, ide figyelj, Lacikám, nem ölsz te meg itten senkit se, itt ha valaki ölni fog, az én leszek... Aszongya nekem a Tóni egy hét múlva, én fogok hazamenni

Magyarországra, és aszongya, bé fogom járni egész Európát.

Mondom neki, Tónikám, mondom, hogyan számítod béjárni, mondom, gyalog vagy autóbuszon, mondom, vonaton vagy repülőn, de olyan érdekesnek tűnt énnekem, hogy béjárja Európát, gondoltam magamban, szegény szerencsétlen. Én egy évben jó, ha egyszer látom a gyerekeimet, ő meg csak úgy jókedvében béjárja Európát... El is ment, én meg benéztem csütörtökön az orvoshoz, és mondom az orvosnak, szeretnék

elmenni menogramra, mondom, olyan érdekes érzést érzek a
hónom alatt. Hát, aszongya, egész nyugodtan, aszongya, se
nem árt, se nem használ. Vettek mingyá menogramot, mikor
megvolt, mondom a kisasszonynak, mi van, aszongya, majd
megmondja magának holnap az orvos. Rá se fütyültem,
gondoltam magamban, iccoké. Másnap reggel már nyolckor
telefonál az orvosi aszisztent, aszongya, jöjjön be a
rendelőbe. Bemegyek, és aszongya nekem az orvos, aszongya
nekem, aszongya, mit szólsz hozzá, iszol velem egy csésze
kávét? Na, mondom, doktor Kemből, mit akarsz te tőlem
kérni, mondom, hogy ilyen aranyos vagy, mert hogy régi
klájntja voltunk, de engem még soha nem kínált meg kávéval.
Átfogja a derekamat, aszongya, és üljek le, aszongya, hogy
na, aszongya, és ne féljek. Kicsit megdobbant a szívem, és
gondoltam magamban, hóha. Aszongya nekem, aszongya, idadja
a kávét a kezembe, aszongya, megint mondja, hogy ne féljek.
Még bele se ittam a kávéba, csak a számhó vettem, na, de má
akkó kezdtem egy kicsit ideges lenni, aszongya: van neked
két csomó a melledbe... Befutott az én drága Tónim, hoz
nekem egy fél zsák hogyhívjákot, és meg akar csókolni. Még
akkor a mellem be volt kötözve, mondom, idefigyelj, mondom,
ha három hónapig nem volt szükség az én csókjaimra, akkor
nekem sincsen a te csókjaidra szükségem. Letette a krémet,
mire ránéztem, én szégyelltem, mert tudtam, hogy gúnyból
hozta nekem a krémet, mert elkezdtek nevetni az öccsivel,
mikor mondta nekem, hogy francos, vén, ráncos kurva. És
nézett rám gúnyos mosolygással, azt mondja, nézd, itt
vannak neked a sok finom magyar krémek, ezt te nagyon fogod
szeretni... Azontúl minden áldott nap feltette azt a
lemezt, én nem nagyon szeretem a magyar nótákat, de ez
minden áldott nap fölöttette ezt a lemezt, hogy várjatok még
őszi rózsák, ne mondjatok búcsút a szép nyárnak, mondom
neki, mondom, de megtetszett ez a nóta. Egyszer aztán
mondja nekem a telefonba az öcsémnek a sógora, hogy
aszongya, ide figyelj, aszongya, Teri, aszongya, hogy
aszongya, történtek itten dolgok: Tóni, aszongya,
megismerkedett egy kontyos nővel. Másnap felhív az egyik
ismerősöm egy kávézóból, Teri, aszongya, gyere le,
aszongya, a Tóni, aszongya, itt van, aszongya, már tíz
órátul, aszongya, és itten az asztal tele van, aszongya,
papírokkal, és ír. Lementem oda, engem nem látott, mert le
volt ütve a feje, ahogy írt... Odamentem hozzája, mielőtt
észretért volna, és felvettem annak a nőnek a levelit. Hát,
aszongya. Mondom, jóba vagy vele? Aszongya, igen. Nem is
tagadta. Nézett a szemembe, és igen, aszongya,
megcsináltam. Aszongya, megcsináltam, aszongya, mert te azt
hitted, hogy én buzi vagyok. Aszongya, hogy azért van jóba
ezzel a nővel, hogy ő énnekem prúvolja, hogy nem gejj, nem
buzi. Aszongya, igen, és hogy ezzel a nővel fog élni... én
meg, ha bírok, inkább menjek vissza a férjemhez, a
Sanyihoz.

(Tamás és Zoé, lazítanak, Tamás iszik egy korty Metaxát)

Tamás: Anyádat vártuk délután.

Zoé: És veszekedtünk.

Tamás: Igen, "a civakodó szerelmesek"... - Bébé: Benedict és Beatrice.

(pauza)

Zoé: Erre a lovacskezésre egyébként nem is emlékeztem.

Tamás (iszik): Mostmár fogsz... Ennyi talán elég is mára.

Zoé: Az az érzésem, hogy semmit nem értesz.

Tamás: Az András... túl messzire ment, és nem biztos, hogy egyáltalán meg akarom érteni.

(pauza)

Tamás: Esik, hallod?

(pauza)

Zoé: Folytassuk. A délutánnal... Ugyanitt ültünk.

(pauza)

Tamás (megadja magát): Hát, jó. (nekikészül, majd ideges, számonkérő hang): Hívtalak délután.

Zoé: Aha... még egyszer -

Tamás: Hívtalak délután - megint nem voltál a helyeden.

Zoé (fölveszi a stílust): Figyelj, ha nem vagyok a helyemen, akkor vizitelek vagy hospitálok vagy mítingelek vagy...

Tamás: Én nem tudom, mit csinálsz, Csutikám, de az tuti, hogy mindig ott van a Stüsi doktor meg a Bubi nővér meg a nemtom még ki, te viszont egész nap az osztályon vagy és mítingelsz, ez már tényleg egy kicsikét szinte felfoghatatlan!

Zoé: Számomra meg például az a kicsikét szinte már felfoghatatlan, Sünikém, hogy nem tudok úgy hazatelefonálni, hogy ne legyen foglalt... és egyébként is mi ez az örületes telefonszámla? Mit csinálsz te egész nap, telefonálsz? Harmincezer forint a telefonszámla! Kivel dumálsz egész nap?

Tamás: Nem dumálok.

Zoé: Nem dumálsz - hát mit csinálsz?

Tamás: Van most egy projektünk.

Zoé: Projektünk?

Tamás: A Leventének és nekem.

Zoé: Miféle projekt?

Tamás: Phone art.

Zoé: Te nem vagy normális. Mi az, hogy... phone art? Phone art! - De tényleg, miből áll ez a bizonyos... phone art? Az a phone art, hogy egész nap ülsz a telefonon?

Tamás: Nem.

Zoé: Hanem?

Tamás: Telefonba énekelni.

(pauza)

Zoé: Egész nap telefonba énekelsz a Leventének?

Tamás: A telefon... szóval... a... tudod, a redukált lehetőségek... a frekvenciaminimum és a zenei intenzitás korrelációjában létrejövő...

Zoé: Értem.

Tamás: Szóval a szűkös lehetőségek elementaritása... de nem ilyen minimál artosan, hanem...

Zoé: Aha... kényszerzubbonyban táncolni.

Tamás: Igen. De nem... nem, nem érted... az a lényeg, hogy van most egy projektünk a Leventével... és... ő...

Zoé: Igen.

Tamás: Szóval délelőtt beéneklünk egy állathangra emlékeztető melódiát, aztán a praparált zenei szöveget visszapasszoljuk interneten, újból megdolgozzuk, és akkor így...

Zoé: Aha.

Tamás: Ez lesz a koncert a Tavaszi Fesztiválon.

Zoé: Hm.

Tamás: "Csodálatos vadállatok" - ez a címe.

Zoé: Csodálatos vadállatok. - Akkor már csak azt nem értem, Sünikém, hogy az augusztusi számla, az miért huszonhétezer?

Tamás: Augusztus?

Zoé: Augusztus.

Tamás: Augusztus, ahhoz nekem semmi közöm... De ha már itt tartunk, Csutikám, akkor én is megkérdezném, hogy mondjuk például miért hever megint tizenhétféle sajt a hűtőben?

Zoé: Elég jól keresek ahhoz, Sünikém, hogy megvegyek tizenhétféle sajtot.

Tamás: És miért kell a kétliteres teafőzőt csordultig tölteni vízzel, és az egészset felforralni egyetlen csésze teáért, miközben az etióp gyerekek meg a koszovói albánok meg az indiai sudrák...

Zoé: Jaj, Sünikém, hagyjál már a sudrákkal!

Tamás: És miért kell a legdrágább pizzafutárral hozatni a kaját, és minden esetben kötelező jelleggel háromszor annyit, mint amennyit meg tudunk enni, és...

Zoé: Állandóan ez van! - valamiről vitatkozunk, és akkor egy teljesen más témát hozol föl... Ez nem releváns... - azért mert két liter vizet felforralok?!

Tamás: Na, Csutikám, én meg telefonálok! Abszolút releváns. Sőt: analóg.

Zoé: Én ezt nem folytatom, neked egyszerűen nincs vitakultúrád.

Tamás: Neked van.

Zoé: Oké, hagyjuk.

(pauza)

Tamás (készülődik): Itthon leszel?

Zoé: Be kell ugranom a rendelőbe... jön az András az asztrológus után... És az Ágit is fel kell még hívnom.

Tamás: Mert?

Zoé: Mert szomorú.

Tamás: Szomorú?

Zoé: Ma van Halloween... Nyáron megfogadta, ha még mindig szűz lesz, odaadja magát az első belfegornak.

Tamás: Huhh... És a izé, a hogy is hívják: Karesz?

Zoé: Kristóf.

Tamás: Na, a Kristóf... ő nem, izé, akciózat? - hát járogatnak már egy ideje...

Zoé: A Kristóffal tutira meg volt dumálva, hogy akkor tegnap este - mindent lefixáltak, kölcsönlakás, lifestyles, és akkor beszóltak a Bocsorék, hogy gördeszskabajnokság Dunavarsányban, mire a Kristóf, tudod ilyen gördeszskabuzi, hogy akkor inkább halasszák el a deflorációt hétfőig, és addig mostmár nem is telefonál, miért nem, kérdezi az Ági, azért nem, mert mindig azzal telik az idő, hogy az Ágit mikor kell föl hívni, de aztán mégiscsak meg akarta adni a Bocsor számát, az Ági viszont, hogy akkor most már minek adja meg?, jó, akkor nem adom meg, mondta a Kristóf, - ne hülyéskedj, add már meg, - nem, nem, nem, nem adja meg, - tök szarul váltak el, az Ági bánatában felrakatott egy dupla proteinpakolást a Lila Sóhajban, aztán föl hívta a Kristófot, hogy kibéküljenek, és az is olyan furcsa volt, hogy a Kristóf mondta, hogy most ez talán jó is, hogy három napig nem találkoznak, az Ági meg, hogy az szerinte miért jó?, nem tudja, mondta a Kristóf, csak jó, - valami baj van?, kérdezte az Ági, - nem, nem, nincsen semmi baj, - szeretsz?, - persze, hogy szeretlek, hát hogyne... de mégis tök furcsa, hogy mitől lett a Kristóf hirtelen ilyen hülye, és szegény Ági még mindig szűz, és nem találkoznak egész hétvégén, és meg se próbálta le hívni Dunavarsányba, úgyhogy tulajdonképpen jól összevesztek, és az Áginak ráadásul meg is jött - épp ma... - Figyelsz te rám egyáltalán?

Tamás: "...megisjötteppmafigyelszteráamegyáltalán".

(Zoé legyint, ő is készülődik)

Tamás: Este mit csinálunk?

Zoé: Jön az anyám. Igazából már itt kéne lennie.

Tamás: Azt mondtad, elutazott vidékre.

Zoé: Igen, ma jön vissza.

Tamás: Ezt nem mondtad.

Zoé: Dehogynem mondtam.

Tamás: Mostantól nem veszek levegőt, míg el nem ismered, hogy nem mondtad. (vörösödik, kifújja, levegőt vesz) Lehet, hogy igazad van... Azt mondtad, elutazott Füredre - egy napra - amiben benne van, hogy...

Zoé: Érdekes, én meg most úgy emlékszem, hogy csak annyit mondtam, hogy elutazik vidékre.

Tamás: "Egy napra".

Zoé: Nem, azt nem mondtam. Jól emlékeztél az előbb.

Tamás: Nem, most emlékszem jól.

Zoé: Nem, most én emlékszem jól.

Tamás: Nem, én.

Zoé: Én.

Tamás: Én.

Zoé: Én.

Tamás: Én.

(egy bemosódó "én"-kánon, sötét)

(Asztrológusnő és András)

Asztrológusnő (papírok és könyvek fölé hajolva számol):

Történt valami fontos esemény nyolc éves korában?

András: Nem.
Asztrológusnő: Fűzi valamilyen kapcsolat Angliához?
András: Nem.
Asztrológusnő: Történt valamilyen családi kataklizma vagy nagy változás tizenötéves kora körül?
András: Nem.
Asztrológusnő: Haláleset, költözés, fontos találkozás, betegség stb?
András: Tizenöt?
Asztrológusnő: Igen.
András: Nem.
Asztrológusnő (számol, vonalaz, ír, balkézzel) Csináltak már önnek ilyet?
András: Nem.
Asztrológusnő: Hisz a lélekvándorlásban?
András: Nem.
Asztrológusnő: A zsidósággal van valamilyen kapcsolata?
András: Nem.
Asztrológusnő: Vannak testvérei?
András: Nem. Illetve van egy nővérem.
Asztrológusnő (jegyzetel): Foglalkozott a német haláltáborokkal?
András: Nem.
Asztrológusnő: Édesapja él?
András: Nem vagyis igen, Amerikában.
Asztrológusnő: Az édesanyja? Ő is Amerikában él?
András: Nem, Kanadában.
Asztrológus: Elváltak?
András: Hálistennek.
Asztrológusnő: Hálistennek?
András: Miért, nem hálistennek?
(kicsi döbbszent csönd)
Asztrológusnő (számol): Ön mikor került Magyarországra?
András: Négy és fél éves koromban.
Asztrológusnő: A nővére is Magyarországon él?
András: Igen.
Asztrológusnő: Miért jöttek Magyarországra?
András (kis zavar után): A nagynénénk nevelt fel minket.
Asztrológusnő: Milyen a kapcsolata az édesanyjával?
András: A mama...
(fényváltás, András gyerekké, az asztrológusnő Terivé változik, bejön Marika)
András: Szia, mama, hallasz?
Teri: Szia, kismackóm, hogy vagy?
András: Beteg vagyok.
Teri: Mi baj van?
András: Tudod, mi, megfázok.
Teri: Megfáztál és a mandulád?
András: Nem az.
Teri: Hát?
András: Most nem tudom. Gyógyszert is írtak... Azt nem értem meg, anyu, hogy az egyik dobozban húsz darab van, a

másik dobozban meg harminc meg kétszáz. Kétszáz kúpot minek adtak?

Teri: Azért, hogy máskor is legyen, ha lázas vagy.

András: Nem... azért adták, hogy amíg beteg vagyok, beszédjem, de addigra már régesrég nem leszek beteg.

Teri: De a kúpot nem eszed meg, tudod, ugye?

András: Na, ezt viszont jól kitaláltad, nem szabad megenni.

Teri: Nem bizony.

András: Nem kell bezabálni... Várjál, anyu, mikor jössz, hányat alszom?

Teri: Már nem sokat. Sortájm.

András: Hányat?

Teri: Kétszer tizet meg négy.

András: Hurrá. De a tizedik az már a huszadik lesz?

Teri: Mondom, gyorsan fog elmenni.

András: Négy napot észre se veszek, hogy alszok, és akkor már csak tíz.

Teri: Kétszer tíz.

András: Igen, és akkor tíz napot alszok, és akkor már csak négy.

Teri: Hamar elmegy.

András: És akkor kettőt alszok meg egy meg öt.

Teri: Ja.

András: Még egyet alszok, akkor már csak öt. Ha még kettőt alszok, akkor három, ha még kettőt alszok, akkor egy.

Teri: Hát, nagyon ügyes vagy, jól tudsz számolni.

András: Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, tizenegy, tizenkettő, tizenhárom, tizennégy, tizenöt, tizenhat... tizennyolc...

Teri: Tizenhét.

András: Tizenhét, tizenkilenc.

Teri: Tizennyolc, tizenkilenc.

András: Tizennyolc, húsz...

Teri: Nagyon jó. Úgyes vagy... Mondjál még valamit. Zoéval találkoztál?

András: Igen, tegnap játszottunk... itt volt a Tamás is.

Teri: Mit játszottatok?

András: Lovacskásat.

Teri: És jó volt?

András: Nem.

Teri: Veszekedtetek?

András: Nem.

Teri: Mindig hallgass a Zoéra, tudod, ő már nagylány.

András: Igen, tudom... Anyu.

Teri: Tessék.

András (sírva fakad): Mikor jössz már?

Teri: Nemsokára... Szún. (elgyötörten felnevet) Majd telefonálok, jó?

András: Holnap.

Teri: Jó... Nézegeted a képeskönyveket, amit küldtem?

András: Nem.

Teri: Hogyhogy? Olyan tök jó, többször meg kell nézni.

András: Nem szoktam nézni, baj?

Teri: Nem baj, kicsikém. Majd nézzük együtt.
András: De minden nap.
Teri: Meg akarok neked venni új ruhákat is, új nadrágot.
András: Nadrágom van.
Teri: Veszünk újat, mondom, hogyha az egyik koszos, akkor a másikat fel tudod venni.
András: Inkább vegyünk hármat. Vagy négyet vagy ötöt vagy hatot vagy tizet.
Teri: Ja, majd meglátjuk, elég kettő is.
András: Inkább négyet, jó?
Teri: Oké.
András: Mert akkor ha az egyik piszkos, veszem a másikat, ha a másik piszkos, akkor a harmadikat.
Teri: Á, közbe kimossuk, tudod.
András: Akkor ötöt vegyünk, jó?
Teri: Jó.
András: Ötöt.
Teri: Figyelj, kismackóm, add most oda a Manyikának, vele is akarok egy kicsit...
András: Nem.
Teri: Húszig számolsz, jó, és addig beszélek vele.
András: Jó. Egy, kettő...
Teri: Nem kell most számolni, majd mikor odaadod neki.
(András odaadja a telefont Manyikának, hangosan számol)
Manyika: Halló, itt vagyok - igen, csak röviden - én nem is tudom neked elmondani, de nagyon nehéz a gyerekekkel - nagyon hisztis... el kellene vinni pszichológushoz - bekakil rendszeresen például... nem mer egy méterre elmenni tőlem a lakásban... valami szorongás van benne, érted? - álmában nyöszörög, csikorgatja a fogát... néha meg olyan idegrohamot kap, te, hogy ő nem öltözik fel vagy nem hajlandó reggelizni, és a földre veti magát, habzik a szája, és ordít torkaszakadtából...
András (a háttérből): Jön a húsz, nagyon vigyázz!
Manyika: Még amit tudott, azt is elfelejti, nem hajlandó kanállal enni, kiköpi az ételt - nem köszön senkinek a házban... tényleg én már ott tartok, hogy...
(András kitépi Manyika kezéből a telefont) Halló!
Teri: Mackó, add vissza még egy percre, jó?
András: Miért?
Teri: Mert valamit mondott a Manyika, és hallgatni akarom, hogy befejezze, na.
András: Nem! Nem adom, és azt is megmondom, hogy nem beszélhetsz többé a Manyikával.
Teri: Miért?
András: Azért, mert mostmár elegendem volt. Háromszor tízig számoltam.
Teri: Az nagyon kevés.
András: Nézd meg, egy, kettő...
Teri: Jó.
András: Három, négy.
Teri: Oké.
András: Öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz.

Teri: Jó.
András: Tizenegy, tizenkettő.
Teri: Jó.
András: Tizenhárom, tizennégy.
Teri: Mackó.
András: Tizenöt, tizenhat, tizenhét, tizennyolc,
tizenkilenc, húsz, huszonegy!, huszonkettő!, huszonhárom!,
huszonnégy!, huszonöt!, huszonhat!, huszonhét!,
huszonnyolc!, huszonnégy!, huszonöt!
Teri: Huszonkilenc, harminc.
András: Huszonötig elszámolok.
Teri: Na, jó van, mondom, kis szívem... lassan, ájmaszt, le
kell raknom.
András: Én még nem beszéltem, csak keveset.
Teri: Már tíz perce beszélgetünk... Macika, figyelj,
mondom, most lerakom, és majd hívlak megint, mert különben
sokat fogok fizetni, és nem lesz több pénzem.
András: Visszahívsz most?
Teri: Nem ma. Majd vasárnap.
András: Hányat kell aludni?
Teri: Kettőt alszol - ma alszol meg holnap. Puszi, Macókám.
András: Figyelj.
Teri: Na.
András: Tudod, mit mondtam neked ott az étteremben,
emlékszel rá?
Teri: Vat?
András: Ha tudod, akkor mondd.
Teri: Nem emlékszem, annyi mindent mondtál.
András: Tudod nagyon jól.
Teri: Hogy szeretsz?
András: Nem.
Teri: Hát?
András: Kúval kezdődik.
Teri: Kú?
András: Kó!
Teri: Kó?
András: Kó, igen. Emlékszel?
Teri: Kocsi?
András: Igen. Három, négy vagy öt vagy hat vagy tíz vagy
húsz vagy huszonkettő vagy huszonhárom vagy huszonnégy: el
van rakva?
Teri: El van, persze.
András: Hány?
Teri: Három... El van rakva. Donvori.
András: A dzsipp is el van rakva?
Teri: Jesz.
András: És még?
Teri: Hát a traktor, a kotrós meg egy gokárt.
András: Öt vagy négy?
Teri: Négy.
András: Várjál. A dzsipp, a gokárt, a kotró.
Teri: Igen.
András: És a traktor.

Teri: Aha.
András: Más autó nincs?
Teri: Más nincs.
András: Nincs ilyen beleülős?
Teri: Nincs, macikám, nincs, mondom. Na jó...
András: Mind a négyet akarom.
Teri: Le kell rakjam, jó?
András: Mikor lesz annyi pénzed, hogy megvegyed a beleülőst?
Teri: Majd meglátjuk, dolgozni kell.
András: Jó, de akkor ne vegyél semmit.
Teri: Nem.
András: Rakjad el, amennyibe egy autó kerül.
Teri: Jó.
András: Rakjál el ötszázmillió dollárt.
Teri: Ha annyi lenne, mindent megkapnál.
András: Mit kapnák még?
Teri: Mindent, amit csak kívánsz. Dehát annyi pénzem nincsen és nem is lesz, mert az nagyon sok.
András: Hatezer dollár?
Teri: Annyi lesz.
András: Tíz dollár?
Teri: Annyi is. Na, jó, mackó, le kell tennem.
András: Egy dollár?
Teri: Az semmi, az van.
András: Az egy varjúkrém, ugye?
Teri: Vat?
András: Az egy varjúkrém.
Teri: Igen, az egy izé, varjúkrém, na, most lerakom.
András: Varjúpogácsa!
Teri: Pogácsa.
András: Az egy varjúóra!
Teri: Na, lerakom, kicsim, jó? Majd hívvlak.
András: Ötven dollárod?
Teri: Az is van. Van.
András: És négymillió dollárod van?
Teri: Nincs. Nincs.
András: Anyu.
Teri: Puszi.
András: Anyu, várjál egy percet.
Teri: Nincs már, nem lesz pénzem.
András: Várjál...
Teri: Halló.
András: Halló!
Teri: Na, jó, lerakom.
András: Miért?
Teri: Mert nincs pénzem.
András: Anyu!
Teri: Na.
András: Figyelj.
Teri: Igen?
András: Veszel majd egy fényképezőgépet, egy igazit?
Teri: Van már, nem?. Na, lerakom, oké?

András: Ami az enyém lesz csak.

Teri: Majd meglátjuk.

András: Figyelj, anyu, várjál egy percet!

Teri: Már nem tudok várni, macikám.

András: Mama, szerintem te egy nagy ház vagy és a kémény a füttyülőd.

Teri: Mostmár leteszem, puszi.

András: Anyu, tudod milyen jó: kurva jó!

Teri: Na.

András: Kurva jó.

Teri: Na, jó, szia, macikám, mondom, puszi.

András: Ne tedd le! (harcol Marikával)

(fényváltás)

Teri: Macókám, figyelj, akarok neked mondani valamit... Az a helyzet, hogy nem tudok hazamenni... itt kell maradnom Amerikában.

András: Nem jössz haza?

Teri: Nem.

(pauza)

András: De telefonálsz?

Teri: Majd meglátjuk... Nem tudom... Donno... Inkább nem... Jobb, ha most nem beszélünk egy darabig. (leteszi a telefont)

András (suttog): Mama.

(fényváltás, Manyika el)

Asztrológusnő (ugyanazon a hangon): Milyen a kapcsolata az édesanyjával?

András: A mama... Nagyon erős asszony az anyám, szuper egó, abszolúte alázat nélk-k-k-kül, nem enged senkinek és sem-m-m-mminek, csak úgy jó, ahogy ő csinálja vagy elképzeli, mindenki t-t-t-téved, mindenki hülye... nagyon nehéz ember az anyám... *nem lehet vele együtt lenni...* - még így nyolcezer kilométerről se könnyű... és ez, és ez n-n-n-nincs kibeszélve... energetikailag is nagyon b-b-b-befolyásol a működésemben, és nemcsak energetikailag, hanem a személyi-s-s-s-ségs-s-s-struktúrámban kialakulásában... ha érte, mire gondolok.

Asztrológusnő: És az édesapjához milyen a viszonya?

András: Kiegyensúlyozott. Tíz éve nem láttam.

(az Asztrológusnő jegyzetel)

András: Rágyújthatok?

Asztrológusnő (kinyitja az ablakot): Itt, és kifelé fújja a füstöt. (mintha visszapörgetnék a felvételt, négyszer ismétlődik gesztus és mondat) Itt, és kifelé fújja a füstöt...

András: Igen.

Asztrológusnő: ...Itt, és kifelé fújja a füstöt... Itt és kifelé fújja a füstöt... Itt, és kifelé fújja a füstöt...

(a "zökkenők" után folytatódik az "eredeti idő", az asztrológusnő eljön az ablaktól)

András: Ezt most miért kellett ennyiszor elmondani...?

Asztrológusnő: Tessék?

(pauza)

András: S-s-s-semmi.

Asztrológusnő: Akkor el is kezdeném... beszélgetés lenne... szóval, hogy ne csak én mondjam, hanem ha kialakulhatna valamilyen párbeszéd... (számol, ír, lepakol, fölveszi az ephemeridákat, lapoz)... Azért kérdeztem rá a zsidóságra, mert úgy látom, hogy elég fontos múltja van a zsidók között... előző életében koncentrációs táborban halt meg, de hitetlen zsidóként... ez azért fontos, mert most is egy nagyon erős kettősség van önben... olyan valaki, aki nem akar felnőni, aki lázadozik mindenféle megszorítás ellen, akár társadalmi, akár családi téren, a felsőbbiséget semmilyen szinten nem fogadja el, nem akar sehova se tartozni, és mégis folyamatosan és állandóan kiszolgáltatott helyzetbe kerül... Én is úgy látom, hogy az anyjával van egy ilyen bonyolult kapcsolat, sőt a nővérével is, egy erős kötődés és egy erős hasonlóság, és ez valamiféle büntudattal párosul... az elárultatástól, a megaláztatástól való félelmében kettős életet alakított ki, egy misztikus belvilágot, és egy külső, elfogadó, jókisfiús, alkalmazkodó viselkedést... mindehhez az Iker jegy kitűnő alapot teremt... ön tripla iker, a Napja, az aszcendense és a Marsa is az Iker jegyében áll... (csöng a telefon)

Asztrológusnő: Bocsánat. (fölveszi) Halló... én vagyok... jó napot kívánok... értem, aha... igen... na most én erre így nem tudok válaszolni, és nem biztos, hogy egyáltalán tudok rá válaszolni... az a kérdés, hogy ezt a szívűtetet meg kell-e csinálni vagy sem, és nem az, hogy kedvező-e az időpont - ha meg kell, akkor minden időpont kedvező... aha - na most erre így nem tudok kapásból... aha... igen... hát, én hétfőn elutazom, és nem leszek január végéig... ühüm... (nézi a füzetét) tudom, tudom... tudom... csak annyira be vagyok táblázva... hát, nézze, egyetlen dolgot tudok felajánlani, az is már abszolút a szabadidőmből... egy délelőtt vagy egy reggel, és akkor meg tudjuk beszélni... jó? - mondjuk... pénteken reggel hétkor... Moszkva tér... van ott egy ilyen *burgerking*... igen - igen - igen, jó?... (beírja) és akkor... - hogy hogy nézek ki? - fogalmam sincs.

András: Hoppá.

Asztrológusnő (kiesik a szerepből): Hogy nézek ki... (Andrásra néz) Rövid hajam van, és általában nem túl nőies ruhákban adom elő... szemüveges vagyok... (viccel, mesterkélten) Magának meg legyen egy piros rózsa a bal kezében - oké? ...jó, akkor ott találkozunk péntek reggel hétkor... *burgerking*... addig is jobbulást... viszonthallásra.

(leteszi a telefont)

Asztrológusnő: Elnézést. (tanulmányozza a horoszkópot, a most következő dialógus vezérszavait András halkán utána motyogja)) Szóval... az ön élete arról szól, hogy *tudatosan dolgozzon* magán... mert most mintha nem lenne bejárása valahová, ami szintén ön, a tudatalattiban egy *elzárt én*,

egy leblokkolt személyiségrészt, talán a jobbik énje, aki segíteni akar... Az édesanyjával kellene megbékélnie... (nézi a horoszkópot)... az édesanyja tényleg egy nagyon erős karakter... valójában egy férfi... és ez az egész anyaság, meg minden, ami ezzel jár, áldozat volt a részéről... tehát nem az ő szerepe, nem az ő dolga lett volna, de feláldozta magát, és ezt bosszulja meg a környezetén... nem tud igazából anya lenni, feleség lenni, mert mindig ott van benne ez a férfi, aki ellenáll... jó, megcsinálta, mert muszáj, de keserűséggel és mártíromsággal... (nézi a horoszkópot, András is elhallgat) Egyébként önben is tombol egy nő - nem tudja elnyomni ezt a hisztériát, és ő se tud felülkerekedni...

András (lassan, hangsúllyal): Az anyám férfi?

Asztrológusnő: Igen.

András: És az apám?

Asztrológusnő: Az apja... (nézi a horoszkópot) Az apja viszont nő... igen... egy érzékeny művészlélek, ha jól látom... Mi a foglalkozása?

András: Kiképzőtiszt.

Asztrológusnő: Szíve szerint óvónő lett volna vagy kozmetikus.

András: És a nővérem?

Asztrológusnő: Hm... Zavaros képlet... Nem lovagolt véletlenül valaha a kedves nővére?

András: De.

Asztrológusnő: Látok itt egy zsokét, de a neme...

András (lassan): Anyám az egyetlen férfi a családban?

Asztrológusnő: A kromoszómák csalhatnak, a csillagok nem.

András: Nagyszüleim?

Asztrológusnő: Nézzük csak... az apai nagyapja... igen, ő is nő volt... viszont - jó hír - nő volt a nagymamája is... tehát ott két nő látszik... a másik oldal, az anyai ágon, az még érdekesebb... az anyai nagyanyja androgün, vagyis hímnős - kiegyenlített jinjang-energiákkal és jellemzőkkel... a nagyapja pedig... na! - ő egy igazi férfi, egy erős, pátriárkaszerű uralkodó-típus, aki összetartja a családot, védelmez és törvényt ül, egy törzsfőnök. Ilyen volt?

András: Nem.

Asztrológus: Hát?

András: Nem emlékszem rá.

Asztrológusnő: Meghalt?

András: Meg, hálistennek.

Asztrológusnő: Miért mondja, hogy hálistennek?

András: Miért, nem hálistennek?

(csöngetnek a kaputelefonon, az asztrológusnő kimegy, visszajön, leül, visszahelyezkedik a szerepbe)

Asztrológusnő: Szóval az ön megszabadulása is azokról a keretekről szól, ami a család... de a lényeg mélyebben azt jelenti, hogy visszataláljon a múltjába... Van önben egy nagyon ősi és nagyon erős büntudat, ami a régmúltra utal, az előző életeire, bár ön nem hisz benne, de ezekkel az

énjeivel kellene szembesülnie, hogy meg tudjon szabadulni a görcseitől, amik nem hagyják boldognak lenni, mert mindig kísértenek... miattuk nem tudja átadni magát egyetlen percre sem... erőszakkal akarja megtalálni minden perc értelmét, mintha minden pillanatban a pillanat végét várná, valami végleges, félelmetes és felemelő befejezést...

(leteszi a horoszkópot, csönd)

Asztrológusnő: Hát, ennyi lett volna.

(ismétlődik gesztus és mondat: az Asztrológusnő fölveszi a horoszkópot, leteszi)

Asztrológusnő: Hát, ennyi lett volna... (felveszi a horoszkópot, leteszi) Hát ennyi lett volna... (fölveszi, leteszi) Hát ennyi lett volna... (fölveszi, leteszi) Hát ennyi lett volna... (fölveszi, leteszi) Hát ennyi lett volna... (feláll, az idő "visszazökken")

Asztrológusnő: Akkor a viszontlátásra.

(András lassan feláll, kezét fognak, megszólal a bejárati csengő, élőkép)

(Kriszta és Zoé)

Zoé: Ki az a férfi a váróban?

Kriszta: Paulai úr. Már kapott egy szurit.

Zoé: Olyan, mint a Csubakka a "Csillagok háborújában".

Kriszta: Á, bon - a majom?

Zoé: A Harrison Ford barátja.

Kriszta: Csubakka... Csak ő vár kint?

Zoé: Igen... az András jön később, kiesett egy tömése.

Kriszta: Anyád megérkezett?

Zoé: Meg, de egyből elutazott vidékre.

Kriszta: Mert?

Zoé: Fogalmam sincs.

Kriszta: Tóni?

Zoé: Tóni!... Szerintem nincs jól a mama. A Tóni megint becsajozott.

Kriszta: De te is olyan sápadt vagy... Mi van a Danival? - még mindig...?

Zoé: Tegnap voltam nála... ültek ott a tévé előtt a Kristóffal, és... több üveg bort megittak már... füvet szívtak... kenyérmorzsát keverték a fűbe meg sót: "honfoglalás-joint...", és akkor a Dani elindította a rögzítőt, hogy ezt hallgasd meg... egy ilyen eltorzított hang, és hogy - (halljuk a hangot) "...eljött a perc... az állatok megszólalnak... (röhögés) Danikám, itt az idő... a csajod nejlönjoggingban maszturbál a *Prodigyre* - Danikám, készülj, a Klauzál tér a pokol kapuja, és a lakásod a katlan, ahol megfőzöm a buzi kis pöcsödet - és lenyomom a torkán, és a hasából vágom ki... (nyafogva sír)... - vauvau - csipcsirip - röfröf... (suttogva) Danikám... meg akarod baszni az eget, de a farkad nem tud repülni? - késő, Danikám, késő... a Halloween százlábúja araszol feléd... holnap... holnap találkozunk... (vinnyogás, foglalt jelzés)"...

(döbönt csend)

Kriszta: Ez valamelyik haverotok?

Zoé: Dani szerint a Tamás az... de hát a Tamás az nem ilyen... - nem is tud a Daniról, de még ha tudna is... akkor se... ezt nem...

Kriszta: Az ilyet, öregem... nem is tudom, mit csinálnék vele... bon... csak egy pasi képes ilyesmire... röfröf! - el tudod képzelni, hogy egy nő ilyet kitalál?

Zoé: Nem.

Kriszta: Erre csak egy pasi képes.

Zoé: Ja.

Kriszta: Pasi! Síkideg vagyok a pasiktól... Egy dolgot imád a pasi, ha a farkát magasztalod, hogy ebből a szögből még nem is vetted észre, hogy milyen óriási, gigantikus, mint a Pisai Ferde Torony, vagy a Körszálló, és akkor nem hiszi el, ódzkodik, kéreti magát, hogy tovább bizonygasd, Eiffel-torony!, Empire State Building!, Csomolungma! - Ez a pasi, ennyi, slussz. Frusztrált barom.

Zoé: A Kristóf megígérte, hogy ma este deflorálja az Ágit, helyette gördeszkaversenyen van Dunavarsányban.

Kriszta: Pszichopaták. Vasgecik... Na, majd még megbeszéljük ezt, csak most... behívod a... a Csubakka urat?

Zoé (kiszól): Tessék befáradni.

(beóvataskodik Paulai úr)

Kriszta: Paulai úr! Drágaságom!...

Paulai úr: Uh.

Kriszta (a "fogorvosi székre" mutat): Bon. Tessék parancsolni. (rákanyarítja a "nejlonkötényt")

Elzsibbadtunk?

Paulai úr (bólint): Huhh.

Kriszta: Nyissuk ki... Jó nagyra!... Bon. - Ez az. (Zoé a "nyálelészívót" tartja, Kriszta "kitamponozza" Paulai úr pofazacskóját, "fúrni" kezd, Paulai úr lába rezeg, Kriszta kiveszi a "fúrót") Kérünk még egy injekciót?

(Paulai úr a fejét rázza)

Kriszta (folytatja a fúrást): Milyen kicsi a szájunk - alig lehet odaférni... (fúr, leteszi a fúrót) Na jó - jöhet az *inlay* - nézzük csak - igen: *diagonális*... meg kérek egy *szukkusztágítót* a hatoshoz... (kiveszi az elázott tamponokat, levegőt fúj Paulai úr szájába, Paulai úr lábai rezegnek, új tamponokat tesz be)

Kriszta: Szeretjük a zenét? (Paulai úr biccenteni próbál)

Nem mozgunk... bon... tegnap voltam egy koncerten a Zeneakadémián... az egyik darabnak az volt a címe, hogy - tudunk angolul? (Paulai úr nyög valamit)... az volt a címe, hogy "St Francis interrupted by a bird"... vagyis hogy... szóval hogy "Egy kismadár félbeszakítja Szent Ferenc beszédét"... bon... de az "interruption" azt is jelenti, hogy "terhességmegszakítás"... "St Francis interrupted by a bird" ...- Értjük?... nem értjük... Felém fordulunk - így! - ez az!... jó nagyra... - "St Francis interrupted by a bird"... (dolgozik) - Nem tudunk válaszolni - szegény,

szegény pasika - csak hallgatjuk az ostoba női fecsegést...
- bon - így... kinyit - lazán... nagyobbra - bon... itt...
ez érzékeny?

Paulai úr: Huhh.

Kriszta (suttog): "St Frances interrupted by a bird"...

(Paulai úr lehúnyt szemmel fekszik, Kriszta rácsap a mellkasára)

Kriszta: Nem alszunk!

(Paulai úr felnyög)

Kriszta (fenyegetően): Ma már összevesztem egy beteggel...

Nagyon csúnya tudok lenni... Nna!... nyissuk ki...

nagyra... nagyra... még nagyobbra! (egyre vadabbul

tamponál, szinte birkóznak)

(a kihallgatás)

Teri:...Ette a Tóni a görögdinnyét, a nő nem volt ottan, de olyan szutyokba volt a fürdőszoba, tele mocskos cuccokkal az egész apartman, szétdobálva, a konyha piszkosan, mint a cigánysátorba. Erre engem megfog a derekamat, és megcsókol, aszongya, gyerünk innet... Összepakolta gyorsan a cuccát, és elmentünk... Az ördögök akarták vagy az angyalok, nem tudtam tőle megszabadulni, annyira le voltam vele foglalva, hogy nem volt normális eszem gondolkozni... Onnat kezdődött persze, hogy annak idején miatta hagytam el a gyerekeimet... Kérdezte, hogy van-e még köztünk valami, hát, ugye, én asszem, hogy én köztem volt, ugye, mert én azért csak szerettem, nem tudom, miért, mert tényleg már eztet csak egy hülye csinálja, mert nálam hülyébbet én nem, ócskábbat Tóninál nem tudok, de nálam se hülyébb asszont, mint én... Mondom neki, hogy mondom, gyere vissza, de mondom, mindenféle nemi betegség ellen inklúding, eic ellen vizsgáltasd meg magadat... Hát, gondoltam magamban, mondom, ha én őtőle kérem, mondom, én is megvizsgálattom magamat... Elmegyek az orvosomhoz, megvizsgál engem, megvizsgál mellem, szemem, mindenem, és feküdtem még ott az asztalon, a rendelőbe ott volt a nőrsz is, és mondom neki olyan viccesen, mondom, doktor úr, néha nekem van olyan szorulásom. - Hó, aszongya, mert nagyon jóba vagyok velük, aszongya, ó, Teri, aszongya, tele vagy te, bocsánat a kifejezésért, tele vagy te szarral, és nevetett... De aztán letette a keziből azt az instrumentot, amivel alulról vizsgált, hogy megtapogassa a hasamat, - nevetés volt addig, mert olyan vicces ő is, én is, és, én azt hittem, hogy, aszongya nekem, aszongya, mán akkó nem nevetett senkise, aszongya, hogy Teri, teneked van egy daganat a hasadba... Beadták az intervénuszt, először be kellett venni egy tablettát, akkor utána betették a karomba, és az ment három és fél napig. Aztán minden nap tizenegy órától tizenkettőig kaptam a kímót, azt likvidbe, hogy olyan folyadékba kaptam, de azt úgy kell elképzelni, mint hogyha tüzes vasat forgattak volna az égész testembe... Egyszer a Tóni aszongya: Teri, aszongya, meggondoltam, aszongya, a

bizniszt, aszongya, a rilisztéteket, és úgy csináljuk, aszongya, hogy ha ameddig te élsz, terajtd van, aszongya, ameddig én élek, én, hogy aszongya, ha én halok meg előbb, órá jut, ha ő hal meg, akkó meg én rám. Gondoltam mingyá, hogy van valami ennek a háttérbe, mer amilyen jó néz ki a Tóni, én ötőle, a világot én bejártam, mer én komorna voltam az angol királyi családba, én gonoszabb férfit, én a Tónitú nem ismerem, és hülyébb asszont, mint én, én nem találkoztam. A kocsiiban ültünk, mentünk Surrey-be két házat megnézni, és gondolta, hogy engem úgy megijeszt, mert lement az útnak a szélire, különösen ahol árkok vótak, hogy néha még a hónom alatt is felállt a haj... Hívtam az öcsémet, a Zolit, nappal is, este is, mindenféleképpen, és nem kaptam tőle választ. Felhívtam a barátnőméket Zalaváron, és nem a barátnőm vette fel a telefont, hanem a férje, a Kálmán. Ahogy beszéltem neki, úgy nagyon halkan ő megfordulhatott, és mondja a feleséginek, aszongya, mert én mondtam neki, hogy ide figyelj, Kálmán, mondom, menjetek már át a Zolihoz, mert napok óta nem kapok egyáltalába semmiféle választ, amikor hívom, hogy nem-e valami problémája van. És ahogy én beszéltem, Kálmán megfordulhatott, és olyan nagyon halkan mondta a feleséginek, te képzeld, aszongya, ez még nem tudja, hogy az öccse meghalt... Beültem az autóba, és addig mentem körű, amíg nem láttam a Tóninak az autóját valamelyik motelnak a bicsen ottan a garázsába. Nem akartak beengedni, mondtam a menidzsernek, hogy mi történt, mer meghagyta, hogy még véletlenségből engem ne engedjenek be hozzája. Nem azé, hogy én annyira, csak kellett valaki, aki a könnyeket lássa, vagy egy, nem kap egy ölelést vagy egy biztató mozdulatot, vagy má azt se tudom, hogy tényleg mit beszél az ember. Mondom neki, Tóni, mondom, képzeld el, mondom, hogy meghalt a Zoli, meghalt az öcsém... mire azt mondja nekem, aszongya a Tóni, igen, aszongya, mindenki meg fog halni... Be kellett menni a kimoterapi orvoshó, ugyanahó, aki a kimoterapit adta azelőtt, megvizsgálta hátamat, mellemet mindenfelé, és olyan nagyon óvatosan aszongya nekem, hogy, aszongya, bocsássak meg, aszongya, amit mondani akar, de aszongya, mgint talált, aszongya, a bal oldalamon, aszongya, egy daganatot... Az ultraszond is felpikapolt egy ilyen csomót a bal oldalon. Aszonták, nem adnak kimoterapit addig, míg ebből a daganatból is nem vesznek egy bájopszit. A nőgyógyász is megállapította, hogy ez rák, hogy ez visszajött... Úgyhogy mán ekkorra nékem négy orvosom volt. Egyik küldött a másikhó, másik az egyikhó, senki nem tudott igazat mondani, de mind a négy orvos énnekem nagyon kevés időt adott hátra. Mondtam a kimoorvosnak, hogy én egyáltalában se megoperáltatni magamat mégegyszer, se pedig a kimoterapin én még egyszer keresztül nem megyek, mondom, eddig, mondom, ti kezeltetek, most má, mondom, az angyalokra vagy az ördögökre szorulok, mondom, és, mondom, és saját magamra. Mondtam, hogy, mondom, hogy mikor arra kerül a sor, mondom, hogy én a

kórházba kerülök, a végzetre, mondom, én egyebet, mondom, mint fájdalomcsillapítót, mondom, én egyáltalában nem akarok semmit, hogy énvelem csináljanak... Elmentem még a jósnőhöz is, na, az meg aszonta, teneked halott gyerekek úszkálnak a véredbe, és minden csomó egy kis gyerekfej...

(Zoé és András később a rendelőben)

András: Hal szertenék lenni, delfin... A delfinnek nincs tériszonya... Nekem akkor is tériszonyom van, ha ülök, vagy fekszek az ágyon... Most is örületes tériszonyom van - ilyen v-v-v-vízszintes tériszony - elfordul a gravitáció, beesek előre a térbe (mutatja, hogy Zoé felé esik)... Azonkívül a delfin nem társadalomban, hanem szeretetben él... Én nem tudok társadalomban élni... - különösen nem tudok ebben a kapitalista sz-sz-sz-szisztémájú társadalomban élni, ez a kapitalista sz-sz-sz-szisztémájú társadalmam engemet megaláz és megfojt, nem engedi rejtett és kivételes képességeimet kibontakoztatni, nem engedi a személyiségeimet megvalósítani és kifejleszteni, ez a szabadversenyes és informatikai ka-ka-ka-kapitalizmus engemet megnyomorít, elemészt, kicsinál, taccsra vág... Mennyivel előbb tartanék, ha d-d-d-delfin lennék a tengerben!... és nem ez, nem ilyen... ilyen b-b-b-büdihús... nyomorult vesztes...

Zoé: Jössz megint a büdihússal.

András: Ku-ku-ku-kukában turkáló szerencsétlen... a társadalom sa-sa-sa-salakja, kítaszított fölösleg...

Zoé: Túlzol, kisszivem.

András: Hat-hat-rothadt... Azt eszem, amit a br-br-br-bróker kidob.

Zoé: Na nem, ez demagógia.

András: Neked - nekem viszont véres valóság.

(pauza)

András: Kérsz rágót?

Zoé: Nem.

(András bekap egy rágót, erőlködve, előre billegve, egész testével rág, az arcához kap, megmerevedik)

András: Jaj.

Zoé: Andriskám, édesem... rágj elől.

András (suttog): Nem vagyok e-e-e-egér.

Zoé: Akkor köpd ki - ott a szemét.

András: Nem. (keserves arccal, lassan lenyeli a rágót)

Zoé: Lenyelted?

András: Le.

Zoé (sóhajjt): Tudod, mi a baj veled?

András: Tudom.

Zoé: Na mi.

András: Hogy utálok élni. - De miért utálok élni? Mert az élet: szar.

Zoé: Szerintem nem szar.

Tamás: A halál is szar. Nincs különbség: szar élet, szar halál.

Zoé: Miért szar az élet?

András: Mert több a botos róka, mint a táncoló nyuszi.

Zoé: Micsoda?

András (töpreng): Ma délután az asztrológusnő azt mondta, egy angyal rejtőzik bennem... a jobbik énem... ez az: a dadogás, ez ő - d-d-d-dadogás - d-d-d-dadogás - d-d-d-dadogás -

Zoé: Most direkt csinálod?

András: Zoé, szerinted én normális vagyok?

Zoé: Abszolút normális vagy.

András: Egyik napról a másikra balkezes lettem jobbkezesből. Nem furcsa?

Zoé: Nem.

András: Minden este jön a frász... hullámszik a parketta, leng a csillár... egy hang - ugorjak fejest a lichthofba. Ez természetes?

Zoé: Természetes.

András: Cipzárffóbia... ha cipzárt látok, szédülök... A mérlegem mindig mást mutat, percenként változik a súlyom - vagy a gravitáció ingadozik...? Szerinted ez normális?

Zoé: Normális.

András: Egész napok megismétlődnek egy az egyben.

Zoé: Normális.

András: Hallucinálok. Például...

(fényváltás)

Zoé: Ma éjjel megdöglesz.

András: Tessék...?

Zoé: Mindjárt mennem kell.

András: De mit mondtál?

Zoé: Hogyhogy mit mondtam?

András: Azt mondtad, hogy...

Zoé: Mit?

András: Azt mondtad az előbb, hogy ma éjjel... megdöglesz?

Zoé: Édesem. Azt mondtam, hogy mindjárt indulni kell...

Jézusom! (átöleli) Szegénykém. (dédelgeti) Szegény, szegény kicsikém... Nyugodj meg... (átölelik egymást, ringatóznak)... kismackóm... olyan édesen puszizol...

(csókolóznak)

(fényváltás vissza, András elővesz egy pisztolyt, Zoé felpattan)

András: Nem kell félni, játék.

Zoé: Tedd el azonnal, hallod?

(András elteszi a pisztolyt, másik zsebéből elővesz egy jóval nagyobb mardályt)

Zoé: Egész arzenált hordasz magadnál?

(András lassan ráfogja a pisztolyt)

Zoé: Tedd el, különben...

András: "különben kispofádra örök mosolyt verek"... - mindig ezt mondtátok, te meg a mama.

Zoé: András... Mi van az Eszterrel?

András (megzavarodik, elteszi a pisztolyt): M-m-m-milyen Eszterrel?

Zoé: A barátnóddal, milyen Eszterrel.

András: Barátnőm? Nincs nekem barátnőm. Eszter - ki az az E-e-e-eszter?

Zoé: Szakítottatok?

András: Ho-ho-ho-honnan veszed ezeket... életemben n-n-n-nem volt Eszter nevű... én nem... nem ismerkedek: "teccel, bazeg, kő kóla?" - nem, nem várom meg, hogy - elképzelem, és már ki is rúgtam.

Zoé: Andris, te -

András: - hat-hat-rothadt! - egy torz mutáció, egy félreértés, egy g-g-g-génhiba, egy férgektől hullámzó test, egy emésztési zavar, egy-egy-egy-egy... (kifulladás)

Zoé: Ha nem lennének nők, te se lennél.

András: A Teri nénire célszol?

Zoé: Teri néninek hívod a mamát?

(pauza)

Zoé: Emlékszel, nagypapa bajuszára azt mondtad: *szájöldök*.

András: Szájöldök... - de m-m-m-melyik nagypapa? - a Teri néni hímnős mama-papája vagy... nekünk ugyanis - nem tudod - h-h-h-három nagyanyánk volt, illetve... két nagyanyánk, abból az egyik a nagypapa, aztán a jinjang-nagymama - a csiga - és akkor volt a törzsfőnök nagypapa meg a ... - de ez semmi, mert a mama, a Teri néni, igazából ő az apánk - Teri bácsi, és az apánk az meg az anyánk, hogy mondjam - a Sanyi néni... a Sanyi néni, aki bizonyára éppen Kaliforniában sütteti a hasát, eredetileg óvónéni akart lenni vagy k-k-k-kozmetikus, de besorozták, és... a Teri b-b-b-bácsi viszont eredetileg lövöldözni szeretett volna és bokszmeccsekre járni - ehelyett meg kellett szülni neki minket és főzni meg takarítani meg száját rúzsozni meg kacéran vihorászni a férfiak hülye viccein, kacarászni kellett és riszálni, amitől a lelke mélyéig undorodott, de csinálni kellett, mert a k-k-k-kétszínű, aljas k-k-k-kromoszómák...

Zoé: Kismackóm. A mama túlságosan is nő, az a baja.

András: Nézz rám - m-m-m-mit látsz?

Zoé: Téged. Téged látlak.

András: Érzed, hogy sugárzok?

Zoé: Érzem.

András: Látod a piros m-m-m-masnit a hajamban?

Zoé: András. Andriskám.

András: Csaj farokkal, izgi, nem?

(pauza)

Zoé: Na, én meg pasi vagyok pinával, az jobb?

(szünet)

András: Tudom. Zsóké vagy. Mindent tudok.

(csöng a telefon, Zoé fölveszi)

Hang: Itt a kertben... itt várok rád...

(András némán artikulál)

(Zoé, Dani egy presszóban)

Dani: Ugyanaz a hang?

Zoé: Igen, de mintha magnóról jött volna. - (halljuk a hangot) "Itt a kertben... itt várok rád... a ribizlibokornál... nagyon-nagyon-nagyon fázok... fázik a lábam, kismalac... hadd tegyem be... "

Dani: *Ribizlibokor?*

Zoé: Van ott egy ribizlibokor a gyümölcsfák mellett.

Dani: Amelyik úgy rádől a kerítésre.

Zoé: Igen.

Dani: Hm... És erre te?

Zoé: Semmi - mit lehet erre?... ráadásul ott állt mellettem az András.

Dani: Ennyi volt?

Zoé: Nem... aztán elkezdett füttyörészni:... (az "egy kis malac töf-töf-töf..." dallamát füttyüli)

Dani: "Egy kis malac töf-töf-töf".

(csönd)

Zoé: Aztán azt mondta, hogy... (elhallgat, kezét az arca elé teszi) Nem tudom elismételni... ne haragudj.

Dani: Itt egy zsepkendő.

(Zoé elveszi a zsebkendőt, kifújja az orrát)

A hang: "...vagy inkább kijössz hozzám...?"

Dani: Igen...

A hang: "...sétálunk kéz a kézben... nem hazudok... nem akarlak megijeszteni... szégyenlős kis menyasszonyom... szerelmem... kedvesem... ma éjjel a bokrok mögött... megtudod sötét titkomat... ne félj... a bőröd bársonyos marad... a hajad fekete... isten engem úgy segítjen... ma éjjel..."

(pauza)

Dani: Azt akarja, hogy rettegjünk, ez a perverziója... így erőszakol meg.

(pauza)

Dani (szedelőzködik): Na. Mennem kell.

Zoé: Holnap? Találkozunk?

Dani: Mikor.

Zoé: Ötkor - nálad?

Dani: Meddig érsz rá?

Zoé: Úgy hétig.

(csönd)

Dani: Inkább ne.

(csönd)

Zoé: Nem bírok ki még egy napot.

Dani: Óttól hétig velem, aztán a Tamás, még van a délelőtt meg a délután... négy-öt pasit futtathatsz...

Zoé: Ezt most muszáj?

Dani: Mondd meg a Tamásnak, nyugodtan abbahagyhatja a telefonálgatást. (elindul kifelé)

Zoé (önuralommal): Várjál. Várj egy kicsit.

Dani (állva): Igen?

Zoé: Nem ülsz le?

(Dani leül)

Zoé (akadozva): Nem akarok neked kényelmetlenséget okozni... nem akarok a terhedre lenni... Ha már nem kellek neked... ha nem szeretsz... akkor...

Dani: Hagyjuk ezt, jó? (feláll)

(nyílik az ajtó, belép Tamás)

Tamás: Szia! Danikám! (kezet fognak) Úgyis akartam veled beszélni... hogy vagy?

Dani: Jól.

Tamás: A Tavaszi fesztiválon lesz egy koncert, és kellene valaki, szóval kellene egy *hang*.

Dani: Majd fölhívlak, és megbeszéljük, de most éppen rohanok próbára... csaó. (elmegy)

Tamás: Csaó.

(leül, rágyújt, Zoét nézi)

Tamás: Valami baj van? (megfogja Zoé kezét) Haragszol?

Zoé: Nem.

(csönd)

Tamás: Menjünk le a Ráckertbe? Ja, persze, jön a mamád.

(csönd)

Tamás: Tudod melyik állatot vettük ma a Leventével? A hangyát.

Zoé: A hangya néma.

Tamás: A mi hangyánk énekel. (nem tud magával mit kezdeni, Zoét bámulja) Zoé.

Zoé: Tessék.

Tamás: Te, izé, nagyon le vagy most punnyadva, nem?

Egyébként nem baj, nekem tök bejön - egy ilyen szilfidszerű, szplínes, vampoid örület, de közben meg...

Zoé: Nem maradnál kicsit csöndben?

(Tamás hallgat, de aztán nem bírja)

Tamás: Tudtad, hogy a hangya egyáltalán nem alszik? Egész élete éberség és munka... Te jutottál eszembe a hangyáról - te is rossz alvó vagy...

(Zoé némán néz)

Tamás: Meg akarod dönteni a távolbanezés világcsúcsát?

(csönd)

Tamás: És azt tudtad, hogy az orrunk meg a fülünk egész életünkben nő? Egészen lassan, de állandóan növeget, egész a halálunkig.

(csönd)

Tamás: Nem lehet valaki állandóan depressziós.

Zoé: El foglak hagyni.

(pauza)

Tamás: Szabad tudnom, miért?

Zoé: Nem passzolunk egymáshoz.

Tamás: Eddig passzoltunk.

Zoé: Sose passzoltunk.

(pauza)

Tamás (idegesen mászkál): Mégis, mi a baj?

Zoé: Te vagy a baj.

Tamás: Utálsz?

Zoé: Nem.

Tamás: De, tudom, utálsz... utálsz, hogy rágom a körmöm, hogy infantilis vagyok, hogy zajongok a moziban, hogy idegenekkel veszekedek az utcán, utálsz, ahogy beleszólok a telefonba, ahogy a szám szélét rágom, ahogy mozgok, ahogy eszem a tévé előtt, ahogy énekelek zuhanyozás közben, utálsz, hogy olyan lassan készülök, mint egy menyasszony, hogy összepisilem a vécédeszkát, hogy dirigálok, hogy cukkollak, utálsz, hogy mikor beteg vagyok, nem törődök veled, utálsz, hogy sose fogok felnőni, hogy mindenlében kanál vagyok, utálsz, hogy kutatok a táskádban, utálsz, hogy állandóan izgek-mozgok, utálsz, hogy férfi vagyok, hogy vágyaim vannak, utálsz velem a szexet, utálsz, hogy nem tudom, mikor elég, utálsz, hogy csajozok, utálsz, hogy találkoztunk, hogy élek, hogy lélegzek, de legesleginkább azt utálsz, hogy nem tudsz elhagyni.

(pauza)

Zoé: Csajozol?

Tamás: Nem csajozok, ez az egy nem igaz.

Zoé: Csajozol.

Tamás: Nem.

Zoé: Flörtölsz.

Tamás: Nem flörtölök.

Zoé: Fogdosod a csajokat, ilyen típus vagy, nem bírod ki.

Tamás: Fogdossa őket a faszom.

Zoé: Ha nem tudsz normálisan beszélni...

Tamás: Esküszöm a mindenható atyaúrstenre, hogy nem flörtölök és nem fogdosok senkit.

Zoé: Csak a Julikát múlt héten a Tölgyfában.

Tamás: Nem fogdostam a Julikát.

Zoé: De fogdostad.

(pauza)

Tamás: Ne csináld ezt... tudod, hogy nem számít senki és semmi... ha egy viskóban lakunk az északi sarkon, nekem az is jó... ha nem szólsz hozzám, nem baj... csak hadd maradjak melletted... ne hagyj el, kérlek... nem tudok nélküled élni... abba belehalok.

(nézik egymást)

Zoé: Túráztatod magad.

Tamás: A kurva életbe! (kimegy, bevágja az ajtót)

(a kihallgatás)

Teri: Szereztem ciánsót az üzemből, ahol azelőtt dolgoztam, de nem bírtam magamat megölni... Eljöttem Magyarországra, szerencsére nem nézték át a csomagomat... a vonaton az ajtó mellett ültem, ilyen automata ajtó, mintha valaki felszisszenne, összerándultam, ahányszor kimentek... Aztán bejelentkeztem ottan a hotelba Füreden, hogy én a Zsohár Antaléknak, a Tóniéknak nagyon jó barátja vagyok. Zsohár Antal, mondom, szakított az élettársával, és mondom, úgy tudom, hogy ő megismerkedett itten, mondom, egy fiatal, szőke nővel, nem tudtam én semmit, csak úgy rándomra rámondtam. Küldött egy kis ajándékot, de mondom, a rokonok gyerekei úgy szétszedték a csomagomat, hogy elvesztettem a

nevét. Odamegyek a főnökasszonyhoz, mondom, szeretném, hogyha segítségemre lenne. Aszongya, van itt, aszongya, egy ilyen recepcionista, Bernadett, aszongya, azzal volt nagyon jóba a Tóni, azzal eljártak, ott aludt a Bernadettnél, aszongya, és virágot és mindenfélét vett neki... Bemutat engem a Bernadettnek, aszongya, mingyá bemutatom, bemutat a Bernadettnek, mondom, ide figyelj, mondom, mondom, maga az a fiatal hölgy, mondom, aki a Zsohár Antallal, mondom, megismerkedett? Igen, aszongya... Olyan vastagon volt a krém meg a púder rákenve, hogy mondom tényleg má csak a vakolat tartsa össze a pofáját, gondoltam... azt mondom neki, legyen szíves, de már akkor nekem annyira reszketett a kezem, aszongya, hogy mi baj van? Ó, mondom, nekem van ez a reszketési betegségem, és mondom, nem tudok ellenállni. Aszongya, hozzak magának valamit? Hát, mondom, egy kávé elfogadnák. Behoz nekem egy kávé, elkezdünk beszélni, és ugye mondta, hogy mi történt, elmondta ő, hogy jóba volt a Tónival, és aszongya nekem, aszongya, tetszik tudni, aszongya, hogy aszongya, ő aszongya, hogy a Tóni bácsi, aszongya, nagyon aranyos volt, megígérte, hogy ütet viszi Kanadába, ő egyedül álló férfi, feleségül veszi őt, hogy őneki miket vett, és mit csinált, elváltak ők mindenhova... Na, mondom, folytá vóna le anyád lábán - én sok szemét nővel találkoztam, de ez szemetebb, mint akármellik, mert az én férjem az ég alatt semmit nem tud az ágyban csinálni, és ővele ez a nő azt művelte, amit Amerikába háromszáz dollárt kell fizetni egy félórára, és őneki amit én nem voltam hajlandó megtenni, mert én gyerekkoromban minden vasárnap áldoztam. Mondom, ide figyelj, mondom, tudja maga igazolni, mondom, hogy tényleg, mondom, maga az a hölgy, mert, mondom, Tóni, mondom, magának küldött, mondom, egy kis csomagot, és, mondom, én nem tudom addig, mondom, azt odaadni magának, amíg nem igazolja nekem valami elfogadhatóval, hogy ez maga, mert, mondom, énnekem azt meg kell mutatni, hogy én a rendes, annak adtam oda, akinek ő küldte. Ó, aszongya, hogyne, mingyá kinyissa a fiókot, és kiveszi onnat azokat a leveleket, amit Tóni küldött nekije. Na és akkor én elolvastam azokat a leveleket... Mondom a főnökknőnek, én is akarnék egy nagyon szép pártit rendezni, mondom, mivel a Zsohár Antal így kitett magáé, mondom, én is akarnék valami pártit csinálni. Meghívtam az egész személyzetet, kivettem egy szobát, még azt a szobát akarták adni, amiben Tóni volt, mondom, azt ne, inkább azt a kerti szobát, és meghívtam mindenkit. Én vettem meg az italokat, először a szobámba hozattam a rekeszeket a fiúval... Föltettem azt a téprikódert, az a kis rikóder, ami van, és mindenki cigerettázott, mindenki nagyon jól érezte magát. Mikor láttam, hogy akinek kellett, ivott az italból, leállítottam a zenét, mondom, hogy hölgyeim, mondom, bocsánatot kérek egy pillanatra, mondom, én szeretnék, mondom, valamit maguknak mondani... Nagyon csinosan voltam felöltözve, és kiálltam oda középre, mint egy szónok... És fölnézek, hogy amilyen borzalmas fájdalmat okoz nekem ez az

egész, ugyanolyan érdekes is, hogy most mi lesz... Már akkor elhallgattak, és, mondom, én, mondom, én a Zsohár Antal élettársa vagyok... És hogy miért jöttem ide - *mindannyian meg fogtok döglenni*... Mikor az atombombát ledobták Hirosimára, az nem csinált nagyobb csendet... A poharakat a fény felé fordították, és egyszerre kezdtek el sikítani...

(András-1 és András-2)

András-2: Istenem. Istenem.

András-1: Kuss legyen már.

András-2: Kisétálunk, bocss, ne haragudjatok, találkozunk a következő családi vacsorán, szeva?

András-1: Nem találkozunk többé.

András-2: Mert?

András-1: Kinyitjuk a széfet és...

András-2: És?

András-1: És.

András-2: És ha nem mondják meg a kódot?

András-1: Akkor... (mutatja, hogy akkor manikűr lesz)

András-2: Te nem... t-t-t-te tényleg nem vagy n-n-n-normális.

(farkasszem)

András-1: Nyomasztasz.

András-2: *Én* nyomasztalak?

András-1: Ezért szabadítottalak fel? Hogy nyomasszál?

András-2: Félórája tudok magamról, azóta brutális rablótámadást intéztem a saját nővérem - a nővérünk ellen -

András-1: Nem félóra, húsz perc.

András-2 (megnézi az óráját): Huszonöt.

András-1: Húsz.

András-2: Huszonöt vagy húsz vagy harminc vagy ezer - nem mindegy?!

(pauza)

András-1: Te vagy bazdmeg a jobbik énem? Micsoda barom vagyok, hagynom kellett volna, hogy elsorvadjál odalent.

András-2: Valamit nem tudsz - a múltad atavisztikus csökevényei mind ott kavarnak - korhadt farönkök, dinoszaurusztojás, ősemberkoponya, fagyott felhő, nyál, bűz, piszok - eléggé komplex a tudatalattid. Ezekkel az énjeiddel kellene szembesülnöd, hogy megszabadulj a görcsöktől, amik nem hagynak boldognak lenni, mert nem tudod magad átadni egyetlen percre sem, erőszakkal akarod megtalálni minden perc értelmét, mintha minden pillanatban a végét várnád, valami félelmetes és felemelő befejezést...

András-1: Kuss legyen már!... Összezavarsz! Itt állok a cselekvés origójában - szemét kapitalisták...!

András-2: Kapitalisták... Ez örület, hogy...

András-1: Kuss!

(csönd)

András-2: E-e-e-ebből már nem lehet k-k-k-kimászni.

András-1: Nem kimászni kell - befejezni.

András-2: De nélkülem.
András-1: Itt maradsz és az ablakból figyeled az utcát.
András-2: Orrokat meg füleket fogunk levágni?
András-1: Azzal te ne foglalkozz.
András-2: Nem akarok olyan emberrel élni, aki levágott egy orrot.
András-1: Csak figyeled, hogy jön-e valaki.
András-2: Igérd meg, hogy nem bántod őket.
András-1: A Tamásnak betöttem a száját egy zoknival - az előbb megnéztem... hát, azt hiszem, hogy... meg-
András-2: M-m-m-meg... meg- mi?
András-1: Megnéztem a pulzusát - szerintem a szíve -
András-2: Úristen!
András-1 (röhög): Nyugi. A Tamás egy köcsög - megérdemelné a szemét, internetes, bétés, kapitalista gecije.
András-2: Kapitalista... de tényleg, mi az, hogy k-k-k-kapitalista?
András-1: Kapitalista, el kell tőle venni.
András-2: Mit?
András-2: Mindent.
András-2: A Tamás miért kapitalista?
András-1: Tamás ingyenélő, ílymódon a munkásosztály nemzetközi vérszívója.
András-2: Honnan találsz ki ezeket a *hihhetetlenn*...
András-1: Én a tudatosság szintjén létezem - nem a zagyva tudattalan mocsarában.
(rászögezi a pisztolyt)
András-1: Most megdöglesz.
András-2 (rémült): S-s-s-segítettem, nem?
András-1: Ja, sikítoztál.
András-2: Nem bírom az erőszakot.
András-1: Patkány hozzád képest bátor állat.
András-2: Menstruálok!
(András-1 megdermed, aztán a másik pisztolyt is rászögezi)
András-2: Én vagyok a jobbik éned!
András-1: A dadogás a számban... az agyamban.
András-2: Oké, rendben, figyelem az utcát, csak cs-cs-cs-csináld már, csináld! Menjél már! csináld!... Megőrülök tőled! Megőrülök! Pontosan tudom, mit akarsz! - te - te - vérfertőző! Te v-v-v-v - vérfertőzés! U-u-u-undorító! Azért csináltatod vele a fogadat! A fogunkat!... - Az apánk eltűnt, anyánk halálos beteg, ő meg *bébézik* a barátjával az ágyban!

(csöngetnek, kulcszörgés, belép Teri, felkapcsolja a villanyt, leteszi a bőröndöt)

Teri: ...Mondom az alezredes úrnak, akkor, mondom - engedjen el... kiderült, hogy nem ciánsó volt, hanem bizmut... semmi bajuk nem lesz... bizmutot szórtam a pezsgőbe... igaz, mondom, tévedésből... mire aszongya, hát ez az, előre megfontolt szándék... de mondom, mondom, nem volt szándék, csak hogy emlegessék meg... vár a lányom meg

a fiam otthon, mondom, engedjen már el - daganat a
mellyemben, a hasamban, hát az tiszta ráfizetés, mondom, a
magyar államnak, ha engemet letárgyalnak - a síromat fogják
megbotozni?... (körülnéz, pauza, sír) Tóni, Tóni... hogy
kiabált az a nő... átkozódott... Tóni... édes Tónikám...
(zene, bejön az angyal, tüzes fogóval kiemeli Teri testéből
a daganatokat, tánc)

(András és Zoé)

András: Szilva, Fónix, Nimród -

Zoé: Szamba, Szenyor, Matilda -

András: Csikágó, Tabu, Jessica -

Zoé: Kalibán, Akeron, Mamlasz -

(kis szünet)

András: Karcsi bá!

Zoé: Karcsi bá.

András: "Meleg van itt."

Zoé: Leveszem a mellémnyemet.

András (a kezdőbetűket felírja a falra): "Fiatal lány,
Arcod halvány, Szerelmes szíved, Tudom, mit kíván".

Zoé: Karcsi bá, te huncut.

András: Bugyi le, rudi be.

Zoé: Karcsi bá, viselkedjél tisztességesen.

András: Olyan édesen puszizol.

(Zoé ellöki)

András: Ne pakold magad, gerincre váglak, és zamek!

Zoé: Hülye vagy.

András: Lovacskázunk... (ritmusos mozgás) Kecsege, Verdikt,
Atlanta, Mágnás -

Zoé (ő is lovacskázik): Lapulevél, Szamuráj, Turul, Pici,
Gamba, Legény, Csinos -

András (kergeti Zoét): Balambér, Hunor, Barbara, Mulató,
Málika, Orbán -

(sötét)

(fény, a földön ülnek)

András (a telefonhangot utánozza): "...sétálunk kéz a
kézben... nem hazudok... nem akarlak megijeszteni...
szégyenlős kis menyasszonyom... szerelmem... kedvesem... ma
éjjel a bokrok mögött... megtudod sötét titkomat... ne
félj... a bőröd bársonyos marad... a hajad fekete... isten
engem úgy segítjen... ma éjjel..."

Zoé: De hiszen ott ültél mellettem...

András: Akartam látni a szemed.

Zoé: András... engedj el -

András: A reszkető, gyémántos koronát a fejedem...

Zoé: Ide fog jönni a Dani.

András: Szarfaszú.

Zoé: Én szeretem a Danit, és -

András (ordít): Ki ne mondd többé a nevét, mert...

Zoé: Mert? Megmondasz a mamának?

(sötét)

(fény, fekszenek a földön)

András: Jó kislány leszel? Megigéred?

(Zoé bólint, András kiveszi a szájából a kendőt)

Zoé (liheg): András!

András (mutatóujját a szája elé teszi): Pszt! Pszt!

...Akkor most elmondom, mindent elmesélek... Tizenöt évesen... tizennégy...? tizenhat...? - csernobil után a ligetben... süt a nap, a madarak csiripelnek... egy bokor mellett álldogálok már vagy egy órája - a látvány szemcséi a szememben: egy kutya futtában vizel, a másik kapásból lefetyeli, öregember botjára görbülve szuszog, nedves fűszál tapad meztelen bokájára, az állatkerti zebra a kerítésnél... igen, a fű: fű - a nyár: nyár - a kék ég: kék ég... minden stimmel, minden az, ami - a dolgok mögül nem lóg ki a nemlétük csücske... - *Ekkor*, igen *ekkor* döbbsentem rá, hogy a természetben *kibaszottul* nincs filozófia, nincs magyarázat, nincs erkölcs... mert nincs a természetben egy szemernyi kétely se - minden csak és csupán és teljesen és maradéktalanul az: *ami*... fel akartam kiáltani, a természet egy értelmetlen hóbort, egy csökönyös mánia, egy fájdalmas csuklás - meg akartam szólalni, de abban a pillanatban egy darázs szállt a számra... valami szívni kezdett fölfelé - belezuhanni az égbe...

Zoé: András.

András: A természetet megérteni annyi, mint természeté változni - természetté, mely kataklizmákban fejezi ki magát...

Zoé: András.

András (suttog): Láttál már százlábút közelről? Igazi ragadozó, a patkányt is megöli - speciális rágóival fölszeleteli - igazi szörnyeteg...

Zoé: András...

András (ismét szónokol): Nem mozdultam ki többé otthonról... Körberajzoltam egy p-p-p-penészfoltot a konyhafalon - rájöttem, hogy a mennyország térképe... írtam egy levelet istennek - de nem tudtam megcímezni... gondoltam, találok valami útmutatást a Bibliában... de kiújult régi szokásom, hogy számolom a parkettacsíkokat, szőnyegmintákat, a tapéta vonalkáit, és órákba telt, míg a Szentírást megközelítettem... szerinted ez normális?

Zoé (suttog): Normális.

András: írtam a köztársasági elnöknek, hogy besugároznak - a r-r-r-rendőrfőnöknek! a miniszterelnöknek! - Normális?

Zoé: Normális.

András: A gondolataim beszennyezik a levegőt, amit mások beszívnak, ezért inkább búzaszemmé változtam... rettegetem, hogy a papagájom felcsipeget - normális?

Zoé: Normális.

András: Borzasztó kiáltozások közepette az előszobába vonultam, az ablakban állva bejelentettem a lent várakozó

tömegnek, hogy én, mint az elemek ura, el fogom pusztítani a Földet, és a romhalmazt zsámolynak használom, fölállok rá, megérintem a Napot és a Holdat, és belekiáltom a végtelen úrbe: reszkesetek! - Normális?

Zoé: Normális.

(sötét)

(fény, András simogatja Zoét)

András: Tente, baba, tente... csicsíja babája... m-m-m-miről álmodik... szerelmes kis csillagom... (dajkálja, köhög) Jól van... elaltassalak?... Csak úgy lehet, ha békén hagylak... Aludj el... Mit csinálsz?... Szlípíng, szlípíng, szlípíng... Aludni. - Felébredtél?... Kérdezzem meg a neved? Vaccjorném?... Most csöndbe kell maradni öt percig... Vaccjorném?...

Zoé: Mmm!

András: Ezek szerint, "mmm!", ez a neved... A prospektusban le van írva, hogy kell veled beszélgetni... majd a mama elolvassa... Vaccjorném! Vaccjorném!... Tetszik neked?... Úgyse fogsz válaszolni, nem vagy olyan értelmes... Le kell csuktatni a szemed... így... Vaccjorném!... Beszélj érthetően... - ha ilyen buta vagy, sose lesz pénzed... Hogy hívnak?... Na, jó - csicsikáljál szépen... egy-kettő-három... Szia... - Nem alszik. - Meghúzzam a füled?... Aludjál... Gyere szépen. Sose fogsz elaludni? (veri a hátát)... Tudod, hogy fogsz elaludni? Ha letakarlak... lécci, aludj el... Vagy meséljek valamit?... Igen? Esti mese?... Kedves "Mmm", ma este a... mókusról és a farkasról fogok neked mesélni... A mókus... Egyszer a mókus leugrott az ágról és egyenesen az alvó farkasra esett. Felszökött a farkas és fel akarta falni... A mókus kérlelte, engedj el farkas. A farkas így felelt, jól van elengedlek, de előbb mondd meg nekem, miért vagytok ti, mókusok, olyan vidám teremtések - nekem mindig rossz kedvem van, ha meg titeket figyel valaki, azt látja, hogy állandóan ugráltok és játszadoztok... Felelte a mókus, előbb engedj fel a fára, onnan megmondom majd neked, mert idelenn félek tőled... A farkas elengedte, a mókus felszaladt a fára, és onnan adott feleletet... Mi azért vagyunk vidámak, mert jók vagyunk, s nem bántunk meg soha senkit. Neked viszont azért van rossz kedved, mert gonosz állat vagy, a gonoszság szorongatja a szívedet.

(megvizsgálja Zoé pulzusát, lélegzetét, a mozdulatlan testet a sötét sarokba, takarásba vonszolja)

András (dünnyög): "...a mi macskánk megdöglött, tárará, megdöglött, ástunk neki egy gödröt, tárará, egy gödröt..."

Ági (az ajtóban, mint egy jelenés): Hány óra?

(pauza)

András: Hat-hat-rothadt.

(pauza)

Ági: Kristóf gördeszkaversenyen van Dunavarsányban.

(pauza, András előveszi a két pisztolyt)

Ági: A tiéd vagyok... tiéd az ártatlanságom.
(csönd, András lassan fölemeli a fegyvereket)
András: Nagyra nőjj.
(két oldalról fejbe lövi magát)

(Teri, túlvilági transzban)
Teri: ...Micsoda nap! - megbeszélék egy epointmentet a temetkezési vállalattal - bemegyek - nem lesz ott a pasas... Mondom, milyen dolog, hogy mondom, idejövök a város másik végéből, mire aszongya a bossz, hogy ne haragudjak, de a kollégának váratlanul meghalt a nagybátyja, és elment intézkedni... Oké... Mondom, hogy mi van, nézi a papírokat, hümmög, mondom, mi az?, aszongya, icnadetízi, le kell vonnunk harminc százalékot. Micsoda, mondom, megbüntetnek, mert nem haltam meg? Húsz éve használják a pénzemet, nem tehetek róla, hogy meggyógyultam. Aszongya, a kamatokkal kiegészítve nagyjából ugyanazt az összeget fogom kézhez kapni, amit befizettem. Jó, mondom, mondom, mindegy, csak adja ide. Ó, aszongya, icnadetízi, el kell utazni Torontóba, mert egy transzfer bankban van a pénz, de két-három hónapnál hamarabb ne is számítsak rá... Na, hazafelé bemegyek a temetőbe, a kapuban elém áll egy férfi, aszongya, kit keresek. Mondom, a Tónit keresem, de egyedül is megtalálom, mondom, már a temetőben sincs nyugta az embernek. Meglocsolom, elrendezem a virágokat, egyszercsak megin odajön, hogy aszongya, ez itt kérem a kedves hozzátartozójának a sírja? Ez, mondom, de ha nem tűnik el azonnal, kiabálni fogok. Bocsánat, aszongya, én a temetőkertész vagyok, és halottak napján minden síron, aszongya, szeretnék egy virágot elhelyezni, a cég ajándéka, melyiket tetszik? Ó, mondom, akkor adja azt a lilát... Már sötétedik, mikor elindulok haza, egyszercsak hallani fogom, hogy követnek, jön utánam valaki - rögtön beugrik az a dal, hogy (énekel): "a kiskeleti utcán sehol semmi fény, ott a sarkon áll egy kétméteres rém, pokrócot tart a két karján, és úgy les rám, és úgy vár rám, megfojtlak, Klárikám, mert ez a mániám..." Hátrasandítok, hát, ott jön a kiskeleti rém a Robson Streeten, jön utánam... Én ijedtemben - egy helyen fel lesz ott szedve a járda - megbotlok és hanyatt esek... És ahogy fekszem ott a földön, arra gondolok, hogy mondom, sikítsak vagy inkább megkérem, hogy csak csinálja gyorsan, fojtsen meg, csak csinálja már... És akkor a pasas, a kiskeleti rém szó nélkül elmegy mellettem. - Nem is lassít, rám se néz, elmegy és befordul a sarkon... Ezek az udvarlós kalandjaim lesznek aznap... - Szegény Tóni, neki is lesz egy ilyen esete, az elfekvőben lesz már akkor, mert alighogy én meggyógyulok, ő lesz nagyon beteg... soha életében nem volt kórházban, aszonta mindig, őtöle a betegség undorodik - aztán megbüntette a sors... de én annyit fogok szenvedni a Tónival, egy perc nyugalom nem lesz, egyik este például aszongya, Teri, én kiszámoltam, aszongya, de akkor már

hónapok óta ágyban fekszik, ápolom, főzök rá, tisztába teszem, és akkor egyszer aszongya egy este, hogy te, Teri, én kiszámoltam, te *nyolc* percet foglakozol velem naponta. Másnap fogok egy papírt a konyhában, és ahányszor hallom, hogy Teri, gyere be, húzok egy strigulát. Este odaadom neki, mondom, hogy számolja össze, összeadja, aszongya, negyvennyolc, mi ez? Mondom neki, mondom, ennyiszer hívtál be a konyhából. Aszongya, egy hét alatt? Nem, mondom, *ma*. Na, akkor majd elhallgat... A kórházban már alig tud beszélni, lógnak belőle a csövek, a katéter, és egyszer súgja nekem, hogy aszongya őmellé minden éjjel befekszik egy nő... Képzeld, gondolom, de lesz ott a folyosón egy ilyen lompos kis asszony, mindig jön utánam, ahogy kilépek a liftből, odaugrik, és visszalök, aszongya, *góhóm, góövé*, és akkor majd mondja a Tóni, hogy ez az a nő, ez fekszik be mellé az ágyba minden éjjel, és ő nem tud semmit csinálni, mert lehúzza oldalt a rácsot, befekszik, és visszahúzza. A pöszörődöt birizgálja? Nem, azt nem. Mondom a nőrsznek, hogy ki ez a nő, *á*, az csak a tanárnő, sose volt férjnél, és egy kicsit meg van buggyanva. Oké, mondom, de már mégse az én Tónimon akarja behozni, mert mondom, a Tóni most haldoklik, ne engedjék már, mondom, hogy befeküdjék mellé az a nő... Végül kihozom a kórházból - egyik este aszongya, Terikém, ne oltsd el a lámpát, ne aludj még, mesélj valamit, beszélj, csak monddad... Másnap reggelre meghal a Tóni. Vasárnap született és meghalni is vasárnap fog.

(Zoé, Tamás)

Tamás (kintről): Kérsz Metaxát?

(bejön egy pohárral, iszik, nézi az esőt az ablaknál)

Tamás: Buborékos a víz... nemsokára eláll.

(pauza)

Zoé: Mindig azt várom, hogy valam kiderül.

Tamás: Az derül ki, hogy tudunk *bébézni*.

Zoé: De hogy *óróla*... - hogy esetleg... megbocsájtunk egymásnak.

(csönd)

Zoé: Honnan jön ez a szó - "*bébé*"?

Tamás: *Benedict* és *Beatrice* - a civakodó szerelmesek.

Zoé: Mi nem civakodunk... nem *csak*.

(csönd)

Tamás: Tudod, hogy az ember átlagban hét perc alatt alszik el?

Zoé: A hangya viszont... - szerinted nem is bóbiskol?

Tamás: Nem... nincsen neki alvókája... mindig éber, mindig fenn van.

(csönd)

Tamás: Alszol?

Zoé: Számolom a bárányokat... *nyolc*.....

tizenegy.....

húsz.....*harmincnégy*.....

.....

.....hatvan
.....
.....
.....száztizennégy.

vége